

Dětská Porta

Kdo nemá hudebně nadané děti, možná ani netuší, že vedle Porty, která nedávno oslavila padesátku, existuje její mladší sestra Dětská Porta – v loňském roce oslavila 30 let existence a mladší je i ve smyslu interpretů, účast na ní je omezena věkem 20 let. A protože děti rychle rostou a zdokonalují se, má Dětská Porta hned devět kategorií dělení soutěžících, jak podle věku, tak podle způsobu interpretace. Nebudu vyjmenovávat všechny soutěžní kategorie, jen zmíním ty nejzajímavější: JP – soutěžící do 15 let s živým doprovodem dospělého (dospělá osoba pouze doprovází), SP – skupina dětí do 15 let s pedagogickým doprovodem, nebo T – zpívající oddíl s doprovodem dospělého. A samozřejmě tradiční kategorie sólista či duo a skupina, opět rozděleno věkově. Jak je patrné, tak Dětská Porta umožňuje účast celým kolektivům dětí ze zájmových kroužků, škol nebo LŠU. V květnu proběhl tedy 31. ročník.

TEXT: MILOŠ KELLER, FOTO: ROČENKA 30 LET DĚTSKÉ PORTY

Finále prvního ročníku se konalo 12.–14. června 1992 v Jihlavě a předcházela mu, stejně jako ve všech dalších letech, oblastní předkola, jejichž počet se během let lišil. Znamená to ale, že i těm, kteří nepostoupili, bylo umožněno představit se alespoň v těchto oblastních kolech. Po většinu let byl pořadatelem Pionýr, respektive jeho organizační složky v příslušných oblastech a v místě finále. Od druhého ročníku do 25. ročníku včetně se pak finálová kola konala v Praze, střídaly se zejména KD Eden, KD Barikádníků, KD Krakov, Hotel Olšanka a nejdéle Dětská Porta vydržela v Divadle Za plotem v Bohnicích. Poslední tři ročníky se pak konaly v Kroměříži. O pražské finále se asi nejvíce starala 96. pionýrská skupina Veselí medvědi v čele s Radkem Závůrkem. Každé finále mělo jednu či dvě poroty, podle počtu kategorií a soutěžících. Obvykle se počet soutěžících pohyboval mezi 60 a 90 (v posledních letech počet trochu poklesl zhruba

na 40 soutěžních vystoupení) a každý soutěžící má tři písně. V roce 2020 se finále uskutečnilo virtuálně, v roce 2021 ještě některá oblastní kola také. Právě virtuální finále ukázalo, že je to sice cesta, když se nic jiného dělat nedá, ale atmosféra osobního kontaktu poroty, soutěžících a diváků prostě chyběla. Na druhou stranu se mohla projevit i vizuální kreativita soutěžících při tvorbě soutěžních videoklipů, více než při „pouhém“ vystoupení na pódiu, a tak porota měla úlohu ještě o něco složitější. Ovšem toto finále bylo hotové za necelé čtyři hodiny.

Až do roku 2016 probíhala finále o pololetních prázdninách, v současnosti se finále posunula do jarních měsíců, v roce 2021 pak bylo finále na začátku září. Toto finále mělo jednu zajímavost – otáčivé hlediště. Protože se muselo stihnout během jednoho dne a prodlevy při zvučení by byly příliš velké, vymysleli pořadatelé dvě pódia proti sobě a diváci se otáčeli vždy k tomu pódiu, na kterém

se hrálo. Jedině tak se stihla čtyřicítka soutěžících během jediného dne.

Právě v Divadle Za plotem jsem se v roce 2012 s Dětskou Portou potkal poprvé na živo (jakkoliv Country Radio bylo mediálním partnerem takřka od začátku, přesněji řečeno v 27 z 30 ročníků) a musím napsat, že mě okamžitě chytila. Spontánnost a upřímnost dětských soutěžících jsou neopakovatelné, nadšení, s jakým vystupují před publikem, se přeneslo i na toto publikum a dost často i na porotu, která má o to těžší rozhodování, neb z pochopitelných důvodů nelze uplatnit obyčejná „dospělácká“ kritéria. Jak u porot na „velké“ Portě, tak i na Dětské Portě bývá zvykem, že se interpreti přijdou po vystoupení nebo po vyhlášení poradit zeptat členů poroty, co se jim líbilo a nelíbilo na jejich vystoupení. A porota obvykle nehledala sem tam falešné tóny ve zpěvu či v muzice, ale spíše se soustředila na to, zdali je z těch tří písní poznat talent. Na chybičky porotci

sice soutěžící upozornili, když se interpreti přišli zeptat, ale spíše se snažili povzbudit do dalšího hraní, aby se s interpretem mohli za rok potkat znovu. Soutěžící po svém vystoupení neodcházejí, ale stávají se publikem, nadšeně fandícím své „konkurenci“. Protože jsem moderoval hned několik finálových soutěží po sobě, mohl jsem i sledovat, jak se mnozí soutěžící vracejí, o rok starší a zkušenější, s dokonalejším projevem a jistějším vystupováním. V posledních letech jsem se stal i porotcem a o to více

Jana Věnečková

jsem mohl sledovat vývoj jednotlivých soutěžících.

Jak z předchozích odstavců plyne, je Dětská Porta předstupněm pro Portu „dospělou“, a v mnoha případech se tak i dělo a děje. Zmíním třeba Kláru Vytiskovou, Alenu Vítovou, která po čase sama začala na soutěž přivádět své hudební svěřence, Magdalénu Brožkovou, Martinu Trchovou, Radku Fišarovou, duo Nestíháme (Jan Řepka a Petr Ovsenák), Berušky Jablonce nad Nisou (tam odtud je i Alena Vítová), Janu Věnečkovou (později Věneband), Víta Štaigla, Reného Matláška (skupina Marod, později Self Made), duo Quaoar, skupiny Nautica (opět Jablonce nad Nisou) a Vodníci, Rudolfa Prušáka (ten vyhrál svou kategorii – nejmladší sólisté – hned 3× za sebou, a získal tak i Zlatou Dětskou Portu), Sabinu Uxovou a další. Všichni jmenovaní se účastnili mnoha

ročníků a na většině z nich obsadili ve své kategorii nějaké medailové místo. A s většinou z nich jsem se později setkal i na Portě a řada z nich je v současnosti uznávanými folkovými osobnostmi (Alena Vítová, Magdaléna Brožková, Martina Trchová, Jan Řepka, Vít Štaigl, René Matlášek), a to řekli zatím jen svá první slova do folkového dění. A ostatní jmenovaní a nejménovaní je z velké většiny teprve řeknou.

Tomu, že Dětská Porta má i praktický přesah do dalšího hudebního života soutěžících, nasvědčuje i to, že mnozí interpreti dostávají pozvání na další festivaly od dramaturgů a organizátorů těchto festivalů, kteří se na soutěžící ve finále pravidelně přicházejí podívat. Z Dětské Porty také bývá záznam nejlepších vystoupení, obvykle na CD, a tak se o Dětské Portě dozvědí i posluchači rádií, v poslední době zejména posluchači krajského studia Olomouc Českého rozhlasu a také posluchači Country Radia.

Aby se Dětská Porta mohla uskutečnit už 31×, tomu předchází obrovská dobrovolnická práce všech zúčastněných organizátorů v jakékoliv pozici v oblastech i při samotném finále. Zmíním především Františka Čálka a už jmenovaného Radka Závůrka s pionýry z jeho oddílu, kteří se starali o bezchybnou organizaci finále, ale i třeba členy porot, pro které finále Dětské Porty znamenalo obvykle celý víkend strávený s muzikou, nebo Honzu Dobiáše, který psal články o průběhu Dětské Porty a sestavil s dalšími spolupracovníky i obsáhlý a detailní sborník k 30 letům existence festivalu. Bývalí soutěžící se postupem let dostali i do poroty nebo se stali finálovými hosty v roli hvězd (Martina Trchová, Jana Věnečková, Klára Vytisková, René Matlášek nebo Vít Štaigl).

A že už organizátoři připravují s nadšením další ročník a že dětští interpreti už pilně cvičí a na Dětskou Portu se zase těší, není asi žádným překvapením pro nikoho, kdo Dětskou Portu aspoň jednou zažil. Na závěr bych si dovolil za všechny soutěžící citovat už zmíněného Rudu Prušáka, držitele Zlaté Dětské Porty: „Ocenění za vítězství, tj. Dětskou i Zlatou Portu, mám dodnes vystavená na čestném místě a pamatuju si skoro

na vše z toho dne. Na nervozitu, prostředí, lidi, uvolnění po hraní, kdy jsem si byl vědom drobných chyb, ale myslel si, že jsem to zahrál docela dobře. Pak nervozitu před vyhlášením a obrovskou radost po něm, i od mých rodičů a hlavně

Ruda Prušák

od pana učitele Pelána, který mě dokázal dotlačit do pravidelného trénování. Jak jsem starší, tak si Portu vážím čím dál víc a asi bych rád i zpětně poděkoval všem z Dětské Porty za podporu – pamatuju si, že byli všichni milí, přestože já jsem byl vždycky hodně nervózní. A díky ocenění jsem se dostal jako host na dospěláckou Portu a další velký festival, což byl pro mne opět nezapomenutelný zážitek.“

Zpracováno s použitím podkladů ze sborníku 30 let Dětské Porty ☒